

○ Abekejser gav den fuld gas på Moor Jazz Festival, og selvfølgelig blev man ikke snydt for ørehængerens »Floating Through The Universe«.

FOTO: HENRIK OLE JENSEN

ANMELDELSE

Den store jazzbuffet med mange retter

Første heldags jazzfestival i Herning kom flot fra start og indbyder nærmest sig selv til en gentagelse

AF KURT H. JØRGENSEN
khj@herningfolkeblad.dk

*Moor Jazz Festival
HH Herning lørdag
Arrangører: Foreningen Moor Jazz,
Fermaten og Swinging Europe
Medvirkende: Mezzoforte, Espen Eriksen
trio feat. Andy Sheppard, Jamison
Ross, Abekejser, Bo Stief, Maria Dyb-
broe, Kalaha, Play!GroundLive, Kar-
men Röivassepp Quartet, Vilja, The
MoSaIC Project, Martin Kirkegaard,
med flere.*

HERNING Til daglig sørger Gastro 13 for fællesspisninger eller fester i den tidligere højskolebygning i Birk. Og julefrokosterne er så småt ved at blive løbet i gang i hele byen, men på HH Herning var der i weekenden dækket op til en helt anderledes servering.

En overdådig jazz-buffet med man-

ge retter i forskellige tilberedninger og med råvarer fra ind- og udland var dagens slagtilbud. Den første festival af sin slags i Herning, og den kom mere end godt fra start.

Efter velkomsttaler og gode ønsker på vejen fra kulturudvalgsformand Johs. Poulsen (R) og idemand Niels Overgård blev herlighederne skudt i gang af Karmen Röivassepp Quartet. For en stund havde man flyttet Fermatens frokostjazz til højskolens auditorium.

Med den klassiske jazztrios backup var Karmen Röivassepp lige præcis den klare, udtryksfulde stemme, der skulle til for at sætte en stemning fra starten, med tydelig nordisk tone uden at afholde sig fra en bossa. Hun var charmerende og flirtede jazzet med sit publikum. Så var vi i gang.

Et stort tagselvord

Jazz-buffeten var et stort tagselvord, hvor publikum kunne vandre imellem forskellige locations eller rent faktisk forsyne sig med vådt og tørt i foyerområdet.

Det gav mulighed for at skruer netop det musikalske måltid sammen, som man havde appetit på. Fra den store gryde med noget internationalt, noget

nationalt, sågar noget med lokalt tilsnit. Der var erfaring og upcoming.

Blandt de erfarne må Espen Eriksens Trio vel henregnes. Her var også nordisk tone i god aftapning i de tæt-pakkede kompositioner, der hylder triens muligheder. Tilmed i genialt, inspirerende samspil med saxofonisten Andy Sheppard, som de fandt sammen med for et par år siden på en turne i det britiske. Her var efterår og norske bjerge, så det var en fryd.

Programmet var lagt, så der stort set var musik hele tiden et eller andet sted i HH Herning. Det havde den fordel, at man kunne vandre lidt til og fra. Men det betød også, at der fra tid til anden var et opbrud tre fjerdedele henne i en koncert, fordi folk skulle videre til næste seance. Nogen vil kalde det uro, andre vil kalde det en dynamisk udskiftning.

I den sekskantede teatersal havde Snarky Puppy trommeslageren Jamison Ross slået sig ned med eget band og placeret sig som en maskinmester midt i motoren, med voldsomt, udtryksfuldt og soulfyldt spil. Det ene øjeblik tævede han på skindene, så man betvivlede holdbarheden, for kort efter at fremkalde et øjeblik stilhed, inden publikum til blid hvisken istemte salige Armstrongs »What a Wonderful World«. Det var smukt midt i sekskantens mørke.

Intimkoncerter

Et andet format blev afprøvet i højhu-

sets atelier, hvor malere, forfattere og andre kunstnere har søgt arbejdsro. Med udsigt over Herning og motorvejsnettet kunne en snes mennesker i tæt-pakket samvær opleve det intime nærvær med musikken. Som da Martin Kirkegaard med guitar gik på opdagelse i den afrikanske musiktraditions påvirkning af vestlige musik. En slags arkæologisk dannelsesrejse udi freefolk. Nærværende og rørende.

Som publikum må man også være risikovillig, som da Morten Mosgaard og Frederik Sakham i samme atelier forsøgte sig frem med en diffus dialog mellem stemme, lidt elektronik og kontrabassen. Det første kvarter virkede retningsløst, og man spekulerede på, om de var i færd med at tage fusen på publikum, som var fanget i højhusets top. Men derefter tog det fart og retning, så man ikke ville have undværet det. Impulsivt, genialt og gennemmusikalsk.

Bred appel

Festivalen havde ingen berøringsangst for genrer, og man tænker umiddelbart, om alt med en rytme blev defineret som jazz uden helt at være det, sådan rent teknisk. Den anden side af den mønt var et overflødhedshorn af muligheder og oplevelser og med appel til andre end de grå hatte.

Således var der næsten dansable fester med Abekejser og Kalaha.

For flertallet var Mezzoforte tydeligvis hovednavnet, der lige så nemt

kunne være solgt som rockkoncert. Gruppen leverede den ventede vare, hverken mere eller mindre, men det var det, folk ville have.

Om det var den forsinkelse af netop den koncert, der sneg sig ind på grund af et ikke nærmere beskrevet teknisk problem, eller om folk slet og ret var blevet mætte af alle de serveringer, er ikke til at sige. Sådan kan man jo godt have det med mætheden efter hovedretten. Men i hvert fald begyndte folk at sive efter Mezzoforte, og dermed gik de så glip af osten og desserten, i dette tilfælde Bo Stief og hans Fremtidsdrømme og energiske Kalaha, der lukkede og slukkede.

Ambitionsniveauet holdt fra først til sidst. Arrangørerne skal have ros for at blande råvarerne godt op og med sine serveringer at bidrage til at nuancere publikums opfattelse af, hvad god jazz er. Så vi kan kun vente spændt på, hvad næste måltid vil byde på. For en fortsættelse må der nødvendigvis komme på tale.

FLERE BILLEDER PÅ
HERNINGFOLKEBLAD.DK